

Sygn. akt III RC 346/16

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Nowosielska

Protokolant : sekr. sąd. Małgorzata Baur

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2016 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa I. M.

przeciwko G. M.

o zaspokojenie potrzeb rodziny

I . zasądza od pozwanego G. M. na rzecz powódki I. M. , urodzonej dnia (...) w P. , kwoty po 700 (słownie : siedemset) złotych miesięcznie , tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny , poczynając od dnia 24 maja 2016 roku do dnia 03 listopada 2016 roku , płatne do dnia 15 każdego miesiąca do jej rąk , wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat ;

II . oddala powództwo w pozostałym zakresie ;

III . wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

Sygn. akt III RC 346/16

UZASADNIENIE

W pozwie, nadanym dnia 24 maja 2016 roku, powódka I. M., domagała się zasądzenia od pozwanego G. M. świadczeń, tytułem zaspokajania potrzeb rodziny , w kwotach po 1.249,03 złotych miesięcznie , poczynając od dnia wniesienia pozwu, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do jej rąk, wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. W uzasadnieniu podniosła, że zawarła z pozwanym związek małżeński w dniu 18 października 1997 roku , który trwa nadal. W dniu 29 kwietnia 2001 roku z tego związku urodził się D. M.. Małżeństwo stron do III kwartału 2015 roku funkcjonowało poprawnie. Pozwany do tego czasu dbał o rodzinę i zabezpieczał jej potrzeby materialne. Sytuacja uległa zmianie w sierpniu 2015 roku, kiedy powódka dowiedziała się o zdradzie pozwanego. Strony uzgodniły, że wspólnie podejmą próbę naprawy relacji, jednakże wbrew obietnicom pozwany nie zerwał kontaktu z kochanką. Obecnie pozwany mieszka z kochanką w R.. Powódka uzgodniła z pozwanym, że będzie on łożył na utrzymanie syna alimenty w kwotach po 500 zł miesięcznie oraz że będzie regulował opłaty za internet – 100 zł, prąd – 104,40 zł średniomiesięcznie, wodę – 35,41 średniomiesięcznie, użytkowanie wieczyste – 20,58 zł średniomiesięcznie oraz raty za zakupiony sprzęt. Powódka argumentowała, że mimo tych uzgodnień pozwany nie pomaga regularnie w utrzymaniu rodziny. Ponadto oceniła, że na swoje utrzymanie potrzebuje miesięcznie kwotę 730 zł, na którą składają się wydatki na wyżywienie 330 zł, odzież 100 zł, kosmetyki i artykuły higieniczne 100 zł, leki, witaminy, antydepresanty 200 zł. Ponadto określiła potrzeby syna na kwoty po 400 złotych miesięcznie z tytułu wyżywienia , 400 złotych z tytułu zakupu ławeczki do rehabilitacji ręki dziecka, na paliwo do skutera – 240 złotych miesięcznie , na leki w lipcu wydała 300 złotych z tytułu schorzeń dermatologicznych i endokrynologicznych. Powódka wskazała, że miesięcznie dysponuje dochodem w wysokości 520 zł z tytułu zasiłku opiekuńczego, z którego uiszcza

opłatę za wywóz śmieci – 22,67 zł miesięcznie. W ocenie powódki jej niezaspokojone potrzeby wynoszą około 237,67 zł miesięcznie. Powódka argumentowała, iż miesięczne dochody pozwanego to około 2.500 zł, na którą składają się faktyczne wynagrodzenie z pracy jako kierowca w cukierni (...) – 1.600 zł, dochody ze sprzedaży artykułów z Rosji – 500 – 800 zł miesięcznie, dochody z dodatkowej pracy w stolarni – 600-800 zł miesięcznie. Ponadto powódka podała, że pozwany zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami jako kierowca mógłby otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 3.817 zł brutto. Podsumowując powódka określiła, że na żadaną od pozwanego kwotę zabezpieczenia składa się: 237,67 zł niezaspokojonych potrzeb powódki, 260,39 zł – opłat za media, 250,97 zł – tytułem pogorszenia sytuacji życiowej rodziny oraz 500 zł świadczeń na syna stron.

W odpowiedzi na pozew, pozwany uznał żądanie w zakresie płacenia kwoty 600 zł miesięcznie alimentów na rzecz syna oraz odmówił płatności na utrzymanie żony. Wyjaśnił, że do 20 dnia każdego miesiąca płaci powódce 500 zł na utrzymanie syna oraz opłaca jego telefon, internet i TV w kwocie 100 zł miesięcznie. Ponadto podniósł, że opłaca abonament radiowo-telewizyjny w kwotach po 23 zł miesięcznie. Pozwany zaprzeczył, że zarabia miesięcznie około 2.500 zł i wskazał, iż jego miesięczne dochody wynoszą około 2.100 zł. Wynika to z tego, że pracuje po 10-14 godzin dziennie, co łączy się z sezonem i większym zapotrzebowaniem na pracę kierowcy. Ponadto nie dorabia już z uwagi na brak czasu. Do Rosji jeździ tylko po paliwo. Ze względu na dojazdy do pracy z R. do P., pozwany miesięcznie wydaje około 900 zł na paliwo. Do kosztów zamieszkiwania i wyżywienia pozwany dokłada w R. około 750 zł miesięcznie. Podniósł, iż opłaca również ubezpieczenie samochodu i opłaty za przeglądy okresowe. Wyjaśnił, że w czasie przed separacją faktyczną stron, pracował po 8 godzin dziennie, w związku z czym mógł podjąć dodatkowe zatrudnienie, co obecnie jest niemożliwe, dlatego też nie zarabia miesięcznie po 2.500 zł. Na jego potrzeby pozostaje mu miesięcznie około 100 zł. Odnośnie do żądania powódki, pozwany podniósł, że w 2013 roku zrezygnowała ona z pracy w cukierni, gdzie zarabiała 1.600 zł. Po rezygnacji z pracy, powódka uzyskała zasiłek w kwocie 520 zł z uwagi na opiekę nad matką. Ponadto – w jego ocenie - powódka dorabia ze sprzedaży warzyw –kwotami po 200 zł miesięcznie i jaj kwotami po 300 zł miesięcznie, pracy w cukierni (...) –po około 320 zł miesięcznie oraz pracy przy pielęgnacji ogrodów - około 300 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2016 roku udzielił zabezpieczenia, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie, w ten sposób, że zobowiązał pozwanego G. M. do partycypowania w kosztach utrzymania rodziny, w kwotach po 300 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 24 maja 2016 roku, płatnych do dnia 15 każdego miesiąca do rąk powódki I. M., wraz z ustawowymi odsetkami, w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat oraz oddalił wnioski w pozostałym zakresie.

Na rozprawie w dniu 21 września 2016 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo co do terminu płatności świadczenia i wniósł o zasądzenie świadczenia do dnia 15 każdego miesiąca. Pełnomocnik pozwanego na w/w rozprawie podtrzymał stanowisko dotyczące uznania żądania przedstawione w odpowiedzi na pozew, zaś w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa.

W dniu 04 listopada 2016 roku pełnomocnik powódki poinformował, iż I. M. w tymże dniu złożyła do Sądu Okręgowego w Elblągu pozew o rozwód. Sprawa rozwodowa została zarejestrowana przez Sąd Okręgowy w Elblągu pod sygn. akt VC 1218/16. W związku z tym Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 roku zawiesił postępowanie co do świadczeń za okres od dnia 04 listopada 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. M. pozostają w związku małżeńskim, który zawarli w dniu 18 października 1997 roku. Obecnie przed Sądem Okręgowym w Elblągu w sprawie o sygn. akt VC 1218/16 toczy się pomiędzy nimi sprawa o rozwód. Strony mają jednego syna D. M., urodzonego (...), który ma obecnie 15 lat, uczęszcza do Gimnazjum w P.. Małoletni jest pod stałą opieką poradni dermatologicznej z uwagi na skazę białkową oraz poradni endokrynologicznej w związku z problemami hormonalnymi.

Do kwietnia 2016 roku strony wraz z synem zamieszkiwały wspólnie w trzypokojowym domu stanowiącym ich własność, położonym w P. przy ulicy (...). Następnie pozwany wyprowadził się i zamieszkał u swojej konkubiny w miejscowości R. .

W czasie wspólnego zamieszkania strony wspólnie czerpały dodatkowy dochód z uprawy ziemi (sprzedaży warzyw) oraz sprzedaży jaj od około 30 kur w miejscowości M., odległej 3 km do P.. W tym czasie pozwany także pracował zawodowo jako kierowca, dostarczał pieczywo. Powódka pracowała do 2012 roku w cukierni (...), następnie dorywczo – uzyskując dochód w wysokości około 320 zł średnio miesięcznie, następnie przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim z powodu choroby ręki. Dodatkowo pracowała okazjonalnie w kilku ogrodach jako ogrodnik uzyskując dochód w wysokości około 150 zł tygodniowo.

Miesięczny koszt utrzymania małoletniego syna stron D. M. jego matka przedstawiła następująco : wyżywienie 400zł, leki 300zł (maści na wysypkę i podrażnienia skóry, witamina D3), stałe leki 100zł, ławeczka do ćwiczeń zalecona przez lekarza rehabilitacji ręki ponad 400zł, wyprawka szkolna we wrześniu 2016 roku ponad 500zł, paliwo do skutera małoletniego około 60zł na tydzień (dojazdy do miasta, babci, do znajomych). Matka D. M. kupiła również dla niego wyprawkę do szkoły w postaci książek w sierpniu 2016 roku za kwotę 142,31 zł.

Powódka ma 41 lat, zawód ciastkarza. Otrzymuje zasiłek opiekuńczy na matkę H. K., będącą pod udarze mózgu, zawale serca oraz cierpiącą na schorzenia reumatyczne. Z zeznań podatkowych PIT-37 za 2014 rok oraz PIT-37 za 2015 rok złożonych wspólnie z mężem wynika, że nie uzyskała ona żadnego dochodu. Z powodu opieki nad matką I. M. aktualnie nie poszukuje zatrudnienia i nie jest zatrudniona na umowę o pracę. I. M. otrzymuje świadczenie wychowawcze, zasiłek rodzinny oraz alimenty na syna. Twierdzi, że obecnie nie uzyskuje dodatkowego dochodu ze sprzedaży jaj oraz warzyw (w tym ogórków). Powódka leczy się u lekarza rodzinnego na depresję oraz przewlekle na hemoroidy i problemy żołądkowe. Zażywa leki depresyjne. Aktualnie koszt utrzymania I. M. wynosi 730zł miesięcznie. Na powyższe koszty składają się wydatki na: wyżywienie w kwocie 330zł miesięcznie, odzież w kwocie 100zł miesięcznie, kosmetyki i artykuły higieniczne w kwocie 100zł miesięcznie oraz leki, witaminy, leki antydepresyjne w kwocie około 200zł miesięcznie. Ponadto ponosi ona wydatki i opłaty związane z utrzymaniem domu, poza opłatami uiszczanymi przez jej męża G. M.. Jest także współwłaścicielem w 1/2 domu w M., w której zamieszkuje jej matka wraz z bratem, za który nie ponosi opłat. I. M. na utrzymanie rodziny przeznaczyła w sierpniu 2016 roku kwotę 2.172zł, a we wrześniu kwotę 1.260zł. Środki finansowe w kwocie 600zł uzyskała od koleżanki w ramach pożyczki, pozostałe z uzyskiwanych dochodów. Od koleżanki pożyczyła również kwotę 1.600zł na zakup opału na zimę.

Matka powódki mieszka w miejscowości M. wraz z bratem I. M. pobierającym świadczenie rentowe. H. K. urodziła sześcioro dzieci: I. M., siostrę powódki mieszkającą w M. w oddzielnym domu, dwie siostry powódki mieszkające w P., siostrę mieszkającą za granicą oraz brata mieszkającego razem z matką.

Powiatowy Urząd Pracy w E. Filia w P. w ostatnim okresie czasu dysponował 1 ofertą pracy z zawodzie cukiernika w ciastkarni „U (...)” za wynagrodzeniem 1.850zł oraz 40 ofertami pracy dla osób posiadających podstawowe wykształcenie za wynagrodzeniem od 1.100zł do 2.500zł miesięcznie.

Z kolei pozwany G. M. ma 44 lata. Ma wykształcenie zawodowe ślusarz -mechanik. Posiada prawo jazdy kategorii C i D, nie posiada odpowiednich uprawnień, których uzyskanie wiąże się z ukończeniem kursów za kwotę 9.000zł łącznie. Do wiosny 2016 roku wyjeżdżał do obwodu kaliningradzkiego po paliwo oraz po papierosy na sprzedaż. Osiągał wówczas z tego tytułu dochód w wysokości 300-500zł średnio miesięcznie. Od dnia 01 listopada 2014 roku jest zatrudniony na czas określony do dnia 31 stycznia 2020 roku jako kierowca-dystrybutor pieczywa w Piekarni (...) w P. za średnim wynagrodzeniem miesięcznym netto w wysokości 1.854,71zł (średnia wynagrodzenia od września 2015 roku do czerwca 2016 roku). Aktualnie jego wynagrodzenie jest zajęte przez komornika sądowego w związku z nieuiszczeniem kwot po 300zł miesięcznie zasądzonych w postanowieniu zabezpieczającym. Dorywczo, nieregularnie, pomaga w stolarni u znajomego uzyskując z tego tytułu dochód roczny w wysokości 300-500zł. Z zeznania podatkowego PIT-37 za 2014 rok złożonego wspólnie z żoną I. M. wynika, że pozwany uzyskał dochód z trzech źródeł: ze stosunku pracy w kwocie 2.414,57zł, z działalności wykonywanej osobiście (w tym umowy o dzieło) w

kwocie 5.105,18zł oraz dochód z innych źródeł w kwocie 7.786,43zł, łącznie dochód w kwocie 15.306,18zł. Z zeznania podatkowego PIT-37 za 2015 rok złożonego wspólnie z żoną I. M. wynika, iż w 2015 roku uzyskał dochód ze stosunku pracy w kwocie 33.478,59zł. G. M. uiszcza alimenty na syna oraz płaci rachunki za internet, telefon i telewizję, łącznie w kwocie około 600zł miesięcznie, ponadto za ubezpieczenie samochodu wydatkuje kwotę 560 zł co pół roku. Na paliwo wydatkuje miesięcznie kwoty od 690,03zł do 854,70zł. G. M. pożycza pieniądze od rodziny. W listopadzie 2016 roku pożyczył od kuzynki J. B. kwotę 500zł.

Od kwietnia 2016 roku, po rozstaniu z żoną, zamieszkał w dwupokojowym mieszkaniu u partnerki D. S. w R. oddalonym o 40 km od P., z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Do czasu rozstania się stron leczył się na dolegliwości zdrowotne ręki w Przychodni w P., później zmienił lekarza. W 2015 roku miał wyznaczony termin operacji ręki (uszkodzonego nerwu łokciowego), który przesunął ze względów finansowych, obawiał się utraty zatrudnienia.

Pozwany jeździ codziennie do schorowanej matki J. K. mieszkającej w miejscowości K., położonej 3 km od P., czyni dla niej zakupy, sprząta, załatwia sprawy urzędowe. Matka pozwanego choruje na cukrzycę, ma złamaną kość udową i od stycznia 2016 roku jest niewidoma z powodu zaćmy obuocznnej. Zamieszkuje z matką pozwanego jej partner, który okresowo rozstaje się z J. K. na kilka dni, a po tym czasie ponownie do niej wraca. Matka G. M. ma siedmioro dzieci: pozwanego G. M., brata pozwanego T. M., dwie siostry mieszkające w P., 1 siostrę mieszkającą w miejscowości N.. J. K. ma dobry kontakt z pozwanym oraz z jego bratem T. M..

G. M. do czasu rozstania się z żoną miał dobre relacje z synem D. M.. Obecnie nie utrzymuje żadnego kontaktu z synem, także telefonicznego. Ostatni raz widział się z nim dnia 29 kwietnia 2016 roku.

(dowód: odpisy aktów stanu cywilnego, informacje, faktury, zaświadczenia, decyzje k. 6-16, 18-21, 36-38, 52, 55-56, 71, 97, 113-116, koperta k. 112, częściowo zeznania powódki I. M. k. 50-50v w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 roku zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k.106, w czasie 01:01:12 – 01:20:24, 01:57:29 – 01:58:56 protokół skrócony k.102 – 104, zeznania pozwanego G. M. k. 50v-51 w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 roku zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k.106, w czasie 01:20:24 – 01:42:04, protokół skrócony 103-104, zeznania świadka T. M. : protokół z rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 roku zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.106, w czasie 00:11:17 – 00:32:10, protokół skrócony k.99 – 100, zeznania świadka J. B. : protokół z rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 roku zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.106, w czasie 00:32:19 – 00:52:31, protokół skrócony k.100 – 101).

Sąd zważył, co następuje:

Powyżej ustalony stan faktyczny Sąd oparł na dowodach w postaci dokumentów, także przedłożonych przez strony, które wzajemnie się pokrywały i uzupełniały oraz nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zeznań świadków: T. M. i J. B., pozwanego, częściowo zeznań powódki z uwagi na ich spójność, logikę i zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie uznał za wiarygodnych zeznań powódki w zakresie, w jakim zaprzeczała ona podejmowaniu zatrudnienia po faktycznym pobieraniu zasiłku opiekuńczego na matkę oraz czerpaniu korzyści finansowych ze sprzedaży jaj i produktów rolnych, bowiem przeczyły temu zeznania wskazanych wyżej świadków: J. B. potwierdziła, że zarówno przed rozstaniem się stron, jak i po rozstaniu do chwili obecnej powódka zajmuje się hodowlą kur i sprzedaje jaj oraz sprzedaje warzywa (ogórków). Natomiast świadek T. M. zeznał, iż wiosną 2016 roku przywiózł paszę w ilości 300 kg dla 30-40 kur I. M.. Sąd zauważa, że okoliczność, iż kury okresowo się nie niosą jest zjawiskiem naturalnym. Nadto taka ilość paszy dla kur (300 kg) świadczy niewątpliwie o rozmiarze hodowli kur celem pozyskiwania jaj nie tylko na własne potrzeby powódki.

Jednocześnie Sąd - na podstawie przepisu art. 217 § 3 k.p.c. - oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej zgłoszony na rozprawie w dniu 02 grudnia 2016 roku o zwrócenie się o dokumentację medyczną pozwanego do Przychodni w P., ponieważ zmierzał do przedłużenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z treścią przepisów art. 27 krio i nast., oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój

związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Wskazany przepis konkretyzuje wyrażony w art. 23 krio obowiązek małżonków wzajemnej pomocy i współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli. Obowiązek wzajemnej pomocy obejmuje wszelkie czynności faktyczne małżonka wspierające współmałżonka w wykonywaniu przez niego jego praw i obowiązków wynikających z małżeństwa, obejmuje też wsparcie moralne małżonka. Dotyczy zarówno zwykłych czynności w gospodarstwie domowym, jak i pomocy w sytuacjach wyjątkowych, np. w razie choroby. Pomoc może przybrać postać bądź świadczenia pieniężnego bądź osobistego – w zależności od okoliczności. Celem spoczywającego na małżonkach obowiązku przewidzianego w przepisie art. 27 krio jest zapewnienie środków materialnych umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie rodziny jako całości oraz zaspokojenie uzasadnionych potrzeb poszczególnych jej członków przy zachowaniu zasady równej stopy życiowej. Cel ten jest realizowany zgodnie z zasadą równości praw i obowiązków małżonków. Obowiązek małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny powstaje z chwilą zawarcia małżeństwa i gaśnie z chwilą jego ustania lub unieważnienia. Istnieje niezależnie od ustroju majątkowego obowiązującego małżonków i od składu rodziny. Potrzeby rodziny to wspólne potrzeby całej grupy rodzinnej (np. mieszkanie) oraz potrzeby indywidualne poszczególnych jej członków (np. wyżywienie, odzież). Zakres obowiązku małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny wyznaczają ich siły, tzn. możliwości wypełnienia obowiązku wynikające ze stanu fizycznego i psychicznego każdego z małżonków oraz możliwości zarobkowe i majątkowe każdego z nich. Należy przy tym stwierdzić, iż pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, w szczególności przy ustalaniu wysokości alimentów przez Sąd. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiednio do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dla określenia zakresu obowiązku małżonków właściwa jest reguła, według której stopa życiowa wszystkich członków rodziny powinna być w zasadzie równa. Separacja faktyczna małżonków nie powinna wywierać ujemnego wpływu na możliwość zaspokajania ich potrzeb (według równej stopy życiowej wszystkich członków rodziny). Przesłanką do nałożenia na jednego z małżonków obowiązku zaspokajania potrzeb rodziny wynikającą z art. 27 k.r.o. nie jest „niedostatek uprawnionego” lecz zapewnienie równej stopy życiowej dla wszystkich członków rodziny. Tak między innymi w uchwale z dnia 13 października 1976 roku (sygn. III CZP 49/76, opublikowanej w LEX nr 7855), którą Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę podzielił, Sąd Najwyższy uznał, że małżonkowi przysługuje „roszczenie do współmałżonka na podstawie art. 27 krio o zaspokojenie swych potrzeb w zakresie odpowiadającym zasadzie równej stopy życiowej małżonków” (także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, sygn. III CZP 43/72, opublikowana w LEX nr 1426).

W ocenie Sądu, żądanie powódki I. M. zasługiwało na uwzględnienie w części. Do czasu faktycznej separacji oboje małżonkowie przyczyniali się do zaspokajania potrzeb rodziny, przy czym wkład pozwanego był wyższy, gdyż poza uzyskiwaniem wynagrodzenia za pracę nadto aktywnie uczestniczył w wykonywaniu prac w domu i nieruchomości stanowiącej majątek odrębny powódki w M. (remonty). Natomiast powódka – poza pobieraniem świadczenia z tytułu opieki nad matką – dorabiała wykonując m. in. prace ogrodnicze, sprzedając jaja i plody rolne, które hodowała.

Obecnie G. M., pomimo nieprowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z małżonką, wywiązuje się częściowo z obowiązku przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny, przekazując kwoty po 500 złotych miesięcznie oraz uiszczając kwoty po około 100 złotych miesięcznie z tytułu opłat za telefon i internet syna, opłatę za telewizję.

Nadto ustalono, że obie strony osiągnęte dochody w całości przeznaczają na własne utrzymanie, korzystają także z pomocy finansowej od innych osób, oboje cierpią na schorzenia lecz nie legitymują się orzeczeniami o niepełnosprawności. Pozwany pożycza pieniądze od swojej kuzynki, będącej świadkiem w niniejszej sprawie, natomiast powódka pożycza środki finansowe od koleżanki. Zarówno pozwany, jak i jego żona sprawują opiekę nad swoimi, schorowanymi matkami, z tą różnicą, że I. M. w związku ze świadczeniem w/w opieki otrzymuje świadczenie opiekuńcze w kwocie 520zł miesięcznie.

Obecnie I. M. nie pracuje, nie poszukuje zatrudnienia, powołując się na konieczność sprawowania opieki nad swoją matką mieszkającą kilka kilometrów od jej miejsca zamieszkania, w M.. Powyższa sytuacja nie może – w ocenie Sądu - przesądzać o braku możliwości podjęcia przez nią zatrudnienia , bowiem urząd pracy dysponował ofertami pracy dla osób z jej kwalifikacjami oraz z innymi , które umożliwiają jej na samodzielne utrzymanie Decyzja kontynuowania dalszej alimentacji matki poprzez sprawowanie nad nią bezpośredniej pieczy (i pobieranie zasiłku) nie może być usprawiedliwiona okolicznościami sprawy , zwłaszcza w sytuacji , w której pozwany wyraźnie powyższego nie akceptuje . Należy zauważyć , iż w pierwszej kolejności obowiązkiem każdego człowieka jest zaspokojenie swoich potrzeb własnymi siłami , dopiero - w przypadku braku takiej możliwości – konieczność korzystania z pomocy , w tym finansowej , innych osób (w przedmiotowej sprawie – pozwanego) . Należy również zauważyć , że powódka winna również przyczynić się finansowo do łżenia na utrzymanie małoletniego syna , zaś jej decyzja co do alimentacji matki nie może usprawiedliwiać braku takiej . Nadto podnieść wypada , iż matka powódki posiada inne dzieci (w tym syna , z którym wspólnie zamieszkuje) w związku z czym nie istnieje konieczność osobistych starań powódki w zakresie opieki nad matką .

Powyższe uwagi odnoszą się również do pozwanego – udzielanie pomocy i wsparcia chorej matce nie może odbywać się z pokrzywdzeniem osób , do których alimentacji jest zobowiązany w pierwszej kolejności – zwłaszcza syna , który nie chce z nim utrzymywać kontaktów w związku z czym ciężar jego wychowania spoczywa na matce .

Należy przy tym zauważyć , że koszty związane z utrzymaniem powódki (i syna stron) są adekwatne do możliwości zarobkowych stron , stąd należało uznać je za usprawiedliwione . Natomiast oboje małżonkowie winni przyczynić się do ponoszenia ich . Ponadto powódka nie wykazała , że pozwany osiąga wyższe dochody od przedstawionych przez niego w zaświadczeniu i dodatkowych – potwierdzonych zeznaniami w zakresie wyjazdów do obwodu kaliningradzkiego (których obecnie nie można wykonywać) oraz związanych z udzielaniem pomocy koledze w stolarni (zeznania pozwanego G. M. k. 50v-51 w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 02 grudnia 2016 roku zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k.106 , w czasie 01:20:24 – 01:42:04 , protokół skrócony 103-104) , stąd wyliczenie dotyczące „pogorszenia sytuacji życiowej rodziny” nie zostało uwzględnione .

W ocenie Sądu , powódka bez przeszkód mogłaby znaleźć zatrudnienie w wyuczonym zawodzie (cukiernik) lub też innym zawodzie, także dla osób z co najmniej podstawowym wykształceniem. Powiatowy Urząd Pracy w E. Filia w P. w ostatnim okresie czasu dysponował 1 ofertą pracy z zawodzie cukiernika w ciastkarni „U (...)” za wynagrodzeniem 1.850zł oraz 40 ofertami pracy także dla osób posiadających co najmniej podstawowe wykształcenie za wynagrodzeniem od 1.100zł do 2.500zł. Podjęcie takiego zatrudnienia umożliwiłoby uzyskanie przez I. M. wynagrodzenia w kwocie co najmniej 1.1200 zł netto . Ponadto I. M. nie wykazała , że istnieją jakiegokolwiek inne przeszkody (np. zdrowotne) uniemożliwiające jej podjęcie zatrudnienia. Nie legitymuje się ona orzeczeniem o niepełnosprawności.

W ocenie Sądu , możliwe do osiągnięcia przez powódkę dochody ze stosunku pracy oraz otrzymywane w związku z wychowywaniem małoletniego syna , nie są w stanie zaspokoić jej niezbędnych potrzeb , zwłaszcza związanych z utrzymaniem 15 letniego syna stron D. M. , który posiada potrzeby związane z jego wyżywieniem , leczeniem , odpowiednim ubraniem i hobby . Pozwany nie utrzymuje kontaktu z dzieckiem od kwietnia 2016 roku , niezależnie od przyczyn tego stanu , powoduje to po stronie powódki obowiązek osobistych starań w jego wychowaniu - przez sprawowanie nad nim osobistej opieki, dbanie o jego prawidłowy rozwój , zdrowie .

Z kolei pozwany osiąga stałe wynagrodzenie ze stosunku pracy , nadto uzyskuje także dodatkowy dochód z pracy dorywczej w stolarni osiągając dochód roczny w wysokości od 300zł do 500zł. Jednocześnie ponosi koszty utrzymania razem z obecną partnerką, z którą pozostaje w nieformalnym związku i z którą mieszka w R. oddalonym 40 km od P. , koszty związane z dojazdami do pracy .

Biorąc pod uwagę zasadę równej stopy życiowej wszystkich członków rodziny , w ocenie Sądu zasadnym było zasądzenie od pozwanego G. M. na rzecz powódki I. M., kwot po 700 złotych miesięcznie, tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, poczynając od dnia złożenia pozwu, tj. od dnia 24 maja 2016 roku do dnia 03 listopada

2016 roku, tj. do dnia poprzedzającego wszczęcie powództwa o rozwód stron, płatne do dnia 15 każdego miesiąca do rąk powódki, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Kwota ta jest adekwatna zarówno do potrzeb powódki i małoletniego syna stron, jak i możliwości zarobkowych pozwanego. Z tych też względów na podstawie art. 27 k.r.o. orzeczono, jak w pkt I wyroku, oddalając jednocześnie powództwo w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Zgodnie zaś z treścią art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt III wyroku).